సిన్సియర్ టైలర్

అసలే పల్లెటూరు. దాని చివరి పెంకుటిల్లు ఆ యింటిలో ఒక పంచ. అందులో కుట్టుమెషిను పెట్టుకొని సుమారు నలభై ఏళ్లుంటాయి తనికి ఏకదీక్షగా బట్టలు కుట్టుకుంటున్నాడు. అతనిపేరు 'శివయ్య' అందరికీ తెలిసిందే.

అప్పుడే వర్షం కురిసి వెలిసింది. సాయంకాలం కావస్తుంది. అరవిర బూసిన నీలివర్ణపు కలువల సరోవరంలా నీలాకాశం ఎంతో అందంగా వుంది. ఎంతో ప్రశాంతమైన ఆ వాతావరణాన్ని అందరూ చూసి పరవశించే ఆ సమయంలో శివయ్య మనసుకు ఏమాత్రం శాంతి లేదు. ఎందుకంటే యింకో రెండు రోజుల్లో ఉగాది పండగ. తనపిల్లలు కనీసం ఈ ఉగాదికైనా కొత్త బట్టలు కుట్టిమ్మని అడిగారు. తను ఈ బట్టలు కుట్టి సంపాదించిన డబ్బు మూడు పూటలా పొట్ట పూజకే చాలదు. అలాంటిది వాళ్లకు బట్టలెలా కుట్టివ్వాలి? మూడు పూటలు తిండికరువైన శివయ్యకు పెంకుటిల్లు పంచ ఎలా వచ్చిందనుకున్నారేమో. అది సీతారామయ్యనే ఆసామి యిల్లు. శివయ్య పరిస్థితికి జాలిపడి పంచలో బట్టలు కుట్టుకోడానికి అనుమతిచ్చాడు- ఓ అరయిదు రూపాయలద్దె తీసుకుంటూ.

తన అదృష్టంకొద్దీ అనుకూల వతియైన భార్య దొరకబట్టిగాని లేకపోతే తనేమై పోయేవాడు. తమ యింటికి తీసుకు వెళ్తున్న ఈ చాలీచాలని డబ్బులతో ఆ యిల్లాలు రోజులెలా గడుపు కొస్తుందో ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి. కాలాన్నీ, పరిస్థితులనూ అర్థం చేసుకుంది. కాబట్టే ఒక అమ్మాయి ఒక అబ్బాయి పుట్టగానే ఇద్దరితో సరిపుచ్చుకొని చక్కగా ఆపరేషన్ కూడా చేయించుకుంది. ఇద్దరు పిల్లలు ప్రభుత్వం వారిచ్చు ఉపకార వేతనంతో మెట్రిక్ చదువుతున్నప్పటికి ఈతరం కొందరి పిల్లల్లా కాకుండా తల్లిదండ్రుల్ని అర్థం చేసుకుంటూ మసలుకుంటారు. 'నాకే గనక డబ్బుంటే పిల్లలవసరాలు వాళ్లు నన్నడక్కుండానే తీర్చేవాడిని కదా. ఏమో అలా అంటున్నానేగాని ఈ సీతారామయ్యగారికి ఏం తక్కువని? ఎక్కువ లేకపోయినా తన కుటుంబానికి సరిపడ్డా ఆస్తివుంది.

భార్య, ముగ్గురు పిల్లలు- పెద్దవాడు గోపాలం స్కూలుకి పొమ్మంటే ఎక్కడికి పోతాడో... ఏం చేస్తాడో... వాడికే తెలియదు. క్రమశిక్షణ లేని జీవితం గాలిలో తేలియాడే 'బెలూన్'లాంటిది. ఎక్కడ నేలపై దిగుతుందో, ఎప్పుడు బద్దలౌతుందో తెలియదు. భూమికి కొన్ని లక్షలమైళ్ల దూరంలో నున్న 'కుజ గ్రహంపై అనుకున్నచోటున వాయేజర్'లను దింపగలిగాడు మానవుడు, కాని గోపాలం ఎక్కడ వుంటాడో ఎవ్వరూ చెప్పలేరు. 'అబ్బా! ఎలాంటి అలవాట్లున్నాయో, డబ్బు పోయినా బ్రతకొచ్చు! ఆరోగ్యం

కూటికి కుప్పల సూర్యారావు

పోయినా కోలుకోవచ్చుగాని, పరువుపోతే అమ్మో'!

అందుకే డబ్బుంటే ఒకబాధ, లేకపోతే ఒకబాధ, అసలు బాధలనేవి లేకుండా ఈ ప్రపంచంల [illegible] ందరసకుంటాను' అని ఇలా ఆలో[illegible]ంతూ బట్టలు కుడుతూ చీకటి పడిందన్న సంగతి కూడా మరచిపోయాడు శివయ్య. ఇంతలో వాళ్లబ్బాయి 'అమ్మ భోజనానికి పిలుస్తుందని' చెప్పడానికి రాగానే కొడుకు గొంతువిని, ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూశాడు. 'అరే చాలా రాత్రయినట్లుందే! నా ఆలోచనల్లో గమనించనే లేదు' అనుకుంటూ లేచి ఎక్కడి సామాన్లు అక్కడ సర్ది కొడుకుతో సహా తన యింటికి బయలుదేరాడు. నడుస్తున్నాడేగాని, ఆలోచిస్తనే వున్నాడు. నేటి వరకు పిల్లలకు ఏం కావలసి వచ్చినా తల్లిచేత అడిగించే వారుకాని, యిప్పుడు స్వయంగా వాళ్లే తన దగ్గరకు వచ్చి ఈ ఉగాదికైనా మాకు బట్టలు కుట్టించమని ప్రాధేయంగా అడిగేటపుడు వాళ్ల మనసులో ఎటువంటి బాధననుభవిస్తున్నారో అర్థం చేసుకున్నాడు. అందుకే ఎలాగైనా కుట్టివ్వాలనే తలంపుతో నడుస్తున్నాడు ఇంతలో మెరుపులా ఒక ఆలోచన వచ్చింది. ఆలోచన రావడంతో దాన్ని అమలు పరచాలని ఎంతో [illegible]రుగా ఇంటకి [illegible]కున్నాడు శివయ్య

భార్యపెట్టిన భోజనం ఎలా తిన్నాడో అతని మనసంతా వచ్చిన ఆలోచన ప్రకారం పని జరిగించాలనే ఉద్దేశ్యంతో గబ గబ చేతులు కడుక్కుని బయలుదేరాడు. "మళ్లీ ఎక్కడికి?" అనే భార్య మాటకు బదులుగా ఇప్పుడే వస్తానని చెప్పి తన మిషను దగ్గరకు చేరాడు. మొత్తానికి అనుకున్న పని ఎలాగో పూర్తిచేసి ఉగాదినాటికి పిల్లలిద్దరికీ బట్టలు కుట్టివ్వగలిగాడు.

ఆ బట్టలు చూసిన పిల్లలు అంతగా ఆనందించక పోయినా నిరుత్సాహం మాత్రం పొందకుండా వాటిని వేసుకుని, తోటి స్నేహితులతో పాటు ఊళ్లో షికారుకు వెళ్లిపోయారు. వాళ్లను చూసిన ప్రతి ఒక్కరూ, అరె ఎవరూ శివయ్య పిల్లలా? మీరు తొడుక్కున్న బట్టలు మీ నాన్న కుట్టినవె? అని ఆశ్చర్యంగా పలుకరించే వాళ్లు మరుచటిరోజు ప్రక్కనేవున్న పట్టణం స్కూలుకు వెళితే పల్లలుకూడా ఎంతో ఆశ్చర్యపోతూ చూసేవాళ్లు ప్రతి ఒక్కరూ 'మేము బట్టలిస్తాం' మీకు కుట్టినట్టే మాకు కుట్టమని మీ నాన్నకు చెప్పండమడం మొదలు పెట్టారు.

అలా అలా అతని పేరు పట్నం వరకూ ప్రాకిపోయింది శివయ్య పిల్లలు పట్నంలో చదువుకోవడం వలన పదిమంది వాటిని చూసే అవకాశం కలిగి, ఆ రకంగా అతను చాలా 'పాపులర్' అవడమే కాకుండా డబ్బు కూడా బాగా సంపాదించడం ప్రారంభించాడు.

అంతటితో శివయ్య ఇంతకు ముందులా కాకుండా ఇప్పుడు అన్ని ఖర్చులకు సరిపడేలా భార్యకు ఇస్తుండేసరికి, ఆమె ఎంతో ఆశ్చర్యపడి భర్తనిలా అడిగింది "ఏమిటండీ- మన పిల్లల బట్టలు చూసి ప్రతి ఒక్కరూ ఆ మాదిరిగానే కుట్టమనడం అలా ఆదాయం మనకు అధికం కావడమే కాకుండా మీకు మంచి పేరురావడం, యిదంతా ఎలా సాధ్యమయిందో తెలుసు కోవాలనివుంది చెప్పండి."

దానికి శివయ్య 'అందరూ అంతలా ఆశ్చర్యపడే విశేషమేదీ నాకు కనపించటం లేదే, నా పిల్లలకు బట్టలెలాగైనా కుట్టివ్వాలనే పట్టుదలతో చుట్టూ చూసి, నా దగ్గర కొందరికి బట్టలు కుట్టగా మిగిలిన గుడ్డ ముక్కలుంటే అవి అతికి కుట్టాను. అలా కుట్టినా బట్ట సమంగా చాలక పోవడంతో, అమ్మాయికి చేతులు లేకుండా, మోకాలుపైకి గౌనులా కుట్టగలిగాను అదే ఈరోజు 'ఫ్యాషన్' అయిపోయింది. అబ్బాయికి ఆ కిరసనాయిల్ లాంతరు దగ్గర ప్యాంటు కత్తిరిస్తుంటే, 'క్రాస్'గా తెగింది. అది మార్చి కుడదామంటే బట్టలేదు కనుక అలాగే కుట్టేశాను. దానికే అందరూ 'బెల్ బాటమ్' నేరోకట్స్, జీన్‌పాంట్స్ వగైరా నామకరణం చేసి ఉన్న ప్యాంట్లు చింపించి. మరీ పిచ్చిగా ముక్కలతికించి కుట్టించుకోవడం మొదలు పెట్టారు.

'చూశావే- మన ఆగర్భదరిద్రం నన్ను ఎంత అదృష్టవంతున్ని చేసిందో..' అంతే కాక, వచ్చేవారం నన్ను పట్నంకు పిలిపించి 'రిసెర్చి టైలర్' అనే బిరుదు ఇచ్చి సన్మానం కూడా చేస్తారట'- అనే మాటలు అంతవరకూ చెవులు రిక్కించి వింటూ 'పనికిమాలిన ముక్కలన్నీ కలిపికుడితే ఈకాలం మనుషులు దాన్నొక 'ఫ్యాషన్'గా భావించి దండలువేసి గౌరవిస్తారా!' అని గుడ్లప్పగించి అమాయకంగా అడుగుతున్న తన భార్యామణిని చూసి నవ్వకుండా ఉండలేక పోయాడు శివయ్య.